

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 31 Ὀκτωβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 101

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.—
Félic Frank: Ἡ ΓΕΙΤΟΝ, διήγημα, (συνέχεια).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

Μετὰ 3 φυλλάδια συμπληροῦται καὶ τὸ 3^{ον} ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτῶρων εἰσπραξις καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομάς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσιν τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α' φυλλάδιου τοῦ Δεκάτου ἔτους, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαίρετως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

•Ἡ Διεύθυνσις.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἶμα.

[Συνέχεια]

Μόλις εἰσελθὼν ἀντίκρυσεν τὴν ἀρτοθήκην, ἣτις ἔφερεν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς Βαρβάρας.

Ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν· ὁ Ἰωάννης ἦτο σχεδὸν ἐξθυμος.

Ὁ ἱατρός, ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ παιδαγωγός, οἵτινες ἐζήτουν νὰ τὸν διασκεδάσωσιν, ἐχίρουντο ὅτι τὸ κατῴρωσαν.

Ἡ μήτηρ τοῦ ἦτο εὐδαίμων, διότι ἔπαρσε βλέπουσα αὐτὸν τεθλιμμένον.

Ὁμίλησαν περὶ τῶν σχεδίων τῶν ὡς πρὸς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῶν.

Κατ' ἀρχὰς θὰ ἐγκαθίσταντο εἰς μέγαλον τινα οἰκίσκον μετὰ ἱκανῆς περιφέρειας, ὃν ἐκέκτητο εἰς τὰ περίεξ τῆς ἐπαύλειος Εὐᾶς ὁ ἀγροκόμος, ἡ μᾶλλον οἱ λὰ Βιλλωδαί, διότι αὐτοὶ δὲν ἐχώριζον τὴν περιουσίαν τῶν.

Καὶ δὲν τὴν ἐχώριζον διότι ἦσαν ἡνωμένοι. Οἱ λὰ Βιλλωδαί ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην οἰκογένειαν εἶχον μεταξύ τῶν μεγίστην στοργὴν καὶ διὰ τοῦτο ἦσαν ἰσχυροί.

Ἡ στοργὴ αὐτῶν ἦτο ἡ δύναμις τῶν.

Ἡ γραῖα μήτηρ τοῦ θὰ ἠδύνατο ἐκείθεν νὰ μεταβιῇ εὐκόλως παρὰ τῇ ἀδελφῇ τῆς θεῖᾳ Ὁμπερτίνου, ἣτις θὰ τὴν ἐδέχετο μὲ ἀγκάλας ἀνοικτάς καὶ θὰ διέμενεν ἐκεῖ ἐβδόμαδας τινάς.

Τί θὰ ἔκαμνε κατόπιν τὸ ἡγνόει καὶ ὁ ἴδιος.

Ἴσως ἔφευγε μὲ τὸν ἀδελφόν του Θωμᾶν, ὅπως ταξιδεύων ἀποδιώξῃ τὴν μελαγχολίαν του.

Βλέπων νέας πόλεις λησμονεῖ τις εὐκολώτερον.

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, προέπεμψεν ὁ ἴδιος τοὺς γείτονας εἰς τὰς οἰκίας τῶν, διὰ τῆς ἀμάξης τοῦ κτήματος. Ὅταν ἀπεχωρίζετο τοῦ ἐφημερίου τῷ εἶπεν:

— Ὑπάρχουν ἄλλοι δυστυχέστεροι ἡμῶν κατὰ καιροὺς θὰ στέλλω τὸ ἀμάξι δια νὰ σὲ πάρῃ νὰ δειπνήσωμεν ὁμοῦ· δὲν θὰ εἴμεθα δὲ καὶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου!

Ὅταν ἐπανῆλθεν, ὁ πύργος ἦτο σκοτεινός.

Ἐκ συνηθείας παρετήρησεν εἰς τὰ παράθυρα τοῦ κοιτῶνός του μῆτοι τὸν ἀνέμενον. Τὸ παράθυρον ἦτο σκοτεινόν καὶ τὸ ὠμάτιον κενόν.

Ἐν τῷ μαγειρείῳ ἡ χονδρὴ Φραγκίσκη ἐκοιμάτο μὲ τὰ ξύλινα πέδιλα αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐστίας. Τὴν ἔσυρεν ἐκτῆς χειρίδος αὐτῆς.

— Ὑπαγε νὰ κοιμηθῇς, τῇ εἶπεν ἡδέως.

Ἡ ὑπηρετρία ἤναψε μικρὸν φανάριον καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ ὑπερώϊόν της.

Εἰς τὸ Σὼ δὲν περιφέρουσιν ἀνοικτούς λύχνους, οὔτε ἀφίνουσιν εἰς τὴν ἐστίαν πῦρ, εἰς τὰς ἐπαύλεις.

Ὅταν ἡ ὑπηρετρία ἀπῆλθεν, ὁ Ἰωάννης ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ τοῦ γιγαντιαίου μοχλοῦ αὐτῆς καὶ ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὸ χροτίον τοῦ προπάππου του:

Λάδετε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀρτοθήκης τὸ κλειδίον τοῦ κιωλτίου.

— Ἀς ἴδωμεν τὸ κλειδίον, εἶπεν.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο τακτικὸς ὡς ὁ πρόπαππος αὐτοῦ Βασιτιανός.

Ἦρχισε νὰ ἀποσύρῃ ἐκ τοῦ ἀρτοφυλάκειου τοὺς δέκα ἢ δώδεκα μεγάλους ἄρτους, οὓς περιεῖχεν, ἄρτους τόσῳ βαρεῖς, ὥστε ὁ Σαμψὼν θὰ ἠδύνατο δι' αὐτῶν νὰ ἐξαφάνισῃ ἀρκετοὺς Φιλισταίους.

Εἵτα κλίνων τὸ ἀρτοφυλάκειον εἰς τὸ πλάγιον αὐτοῦ, ἔλαβε μεγάλην ψαλλίδα καὶ τὸ ἐκτύπησε δι' αὐτῆς.

Τὸ ἀρτοφυλάκειον ἀφῆκε ζωηρὸν ἤχον.

Τὸ κλειδίον θὰ ὑπῆρχε μεταξύ δύο πατωμάτων τῆς βάσεως.

Ἐχρειάζετο ν' ἀποσπάσῃ τις τὰς πρώτας σανίδας, τὰς ἐκ στερεᾶς δρυὸς, αἵτινες ἦσαν ἰσχυρῶς καρφωμέναι ὑπὸ τοῦ προπάππου του. Τοῦτο ἐγένετο ταχέως. Ἡ περγαμνὴ δὲν ἐψεύδετο. Τὸ κλειδίον ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ μαγειρείου.

Καὶ μετὰ τῆς κλειδὸς τρίγωνος περγα-

μηνή, προσδεμένη εἰς τὴν στεφάνην τοῦ κλειδίου δι' ἰσχυροῦ καὶ λεπτοῦ σχοινίου, προσσηρμοσμένη ἐπὶ χαλκίνης πλακῆς.

Ἦτο ἄθικτος. Ὁ πρόπαππος οὐδὲν εἶχε παραλείψει.

Μόνον δὲ ἐκ τῆς πολυκαιρίας εἶχον ἐξαληφθεῖ τὰ γράμματα. Ἀνεγινώσκοντο μόνον αἱ τρεῖς αὐταὶ λέξεις: Πλάκας... σταυρός... ὑπόγειον...

Ἦτο καὶ σκοτεινὸν καὶ ἀκριβέστατον.

Τὸ διάσημον κιβώτιον θὰ ἦτο ὑπὸ τὰ θολωτὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου εἰς μέρος, ἐνθα εἶχε χαραχθεῖ σταυρός.

Δὲν ἐχρειάζετο πολὺ πνεῦμα διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ τις. Ἐπρόκειτο μόνον νὰ ἐρευνήσωσιν εἰς τὰ ὑπόγεια, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον.

Ὁ Ἰωάννης ἐμῆθη τὴν ὑπὲρ τριαν. Ἦναψε μεγάλον κεκαλυμμένον φανόν, ἔλαθεν εἰς χεῖράς του λωστὸν καὶ κατήλθεν εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου.

Ἡ λιθίνη κλίμαξ, τετριμμένη εἰς τὸ μέρος αὐτῆς ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, κατήρχετο ἐλικοειδῶς εἰς βάθος εἰκοσι περίπου ποδῶν. Αἱ ἀρχαῖαι αὐταὶ κρύπται εἶναι ἀληθῆ μνημεῖα.

Ἐν μόνον μέρος κατεῖχετο ὑπὸ παλαιῶν πραγμάτων καὶ ἀχρήστων ξύλων, τὸ λοιπὸν ὅλον, ἦτο κενόν.

Ὁ ἀγροκόμος περιήρχετο ἐν αὐτῷ ἐπὶ τέταρτον ὥρας, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀνακαλύψῃ.

Τὸ ἔδαφος ἦτο πλοκοστρωτὸν διὰ πλακῶν ἀκατεργάστων, ἀλλὰ πλατέων καὶ ἀνίσων, ὡς εἶναι τὸ ἔδαφος τινῶν ἐκκλησιῶν τῶν χωρίων.

Θὰ ἦτο Τιτάνειον ἔργον τὸ ν' ἀνασηκώσῃ τις πάσας ἐκεῖνας τὰς πλάκας. Οὐτε νὰ τὸ σκεφθῇ τις ἠδύνατο.

Ὁ σταυρὸς θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐξαληφθεῖ, διότι ὁ Ἰωάννης τὸν ἀνεζήτηματάως.

Περιήρχετο μελαγχολικῶς τὰ ἀπέραντα ἐκεῖνα ὑπόγεια, περιφέρων τὸν φανὸν αὐτοῦ, ὅστις ἔριπτεν ὑποτρέμων καὶ ὑπόσχιν φῶς εἰς τὰ πέριξ.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἔφθασε μέχρι τῆς ἄκρας αὐτοῦ καὶ ἐπανήρχετο ἐπὶ τῶν βημάτων του, ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε μεγάλην γραμμὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἦψε τότε τὸν φανὸν αὐτοῦ καὶ διέκρινεν εὐχερῶς τοὺς δύο βραχίονας μεγάλου σταυροῦ, χαραχθέντος ζωηρῶς δι' ἀνθρακος.

Τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ ὑπῆρχεν ἐπὶ πλακῆς πλατυτέρας τῶν ἄλλων.

Ἐπληξε διὰ τοῦ λωστοῦ τὴν πλάκα ἐκείνην, ἥτις ἀνέδωσεν ἦχον κενοῦ. Διὰ κινήματος πλήρους χαρᾶς ἐξεδήλωσε τὴν εὐχρηστίστην αὐτοῦ.

Τὸ κιβώτιον ἦτο ἐκεῖ. Ἦπήγειρεν ἰσχυρῶς τὴν μίαν πλευρὰν αὐτῆς καὶ κατῴρθωσε νὰ τὴν ἀνασηκώσῃ. Ἐμεινεν ἐκπληκτος, μετὰ τὸ στόμα κεχηνῶς.

Δὲν ἐπρόκειτο περὶ ὀλίγων τινῶν χρυσῶν νομισμάτων, ὅτε ὁ πάππος αὐτοῦ ἀνθίστατο εἰς τοὺς βραχνιστάς του.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ διεφύλαξε διὰ τῆς θυσίας τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας. Ὑπὸ στῶμα λεπτὸν ἄμμου, μέγιστον κιβώτιον, περιεζωσμένον διὰ σιδηρῶν ἐλασμάτων, ἦτο τεθαμμένον.

Εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα τὸ ἐπικάλυμμα

τοῦ σεσηπότης κιβωτίου, συνετρίβη εἰς κόνιν καὶ εἰς τὰ ἐκπληκτα ὄμματα τοῦ πρωτότου τῶν λα Βιλλωδαί, ποταμὸς ὑποκίτρινος χρυσῶν νομισμάτων ἐκυλίσθη πρὸ αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ ἀβέβαιον φῶς τοῦ φανοῦ του.

Ἦπῃρχον ἐκεῖ θησαυροὶ ἀνεκτίμητοι ἐξήκοντα ἔτων καὶ ἴσως ἐνὸς αἰῶνος, οἰκονομίαι γενεᾶς φιλαργύρων.

Ὁ Ἰωάννης ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐβύθισε τὸν βραχίονά του ἐντὸς τοῦ παραδόξου ἐκείνου θησαυροῦ, ὅστις ἐν τούτοις τοῖς ἀνῆκε. Τὸ ἔγγραφον τοῦ προγόνου του τὸ ἐδήλου.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκένωσε τὸ κιβώτιον. Δεκάκις ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του φορτωμένους χρυσὸν καὶ δεκάκις κατήλθεν ἐκ νέου εἰς τὸ ὑπόγειον.

Καὶ ἐπλήρωσε τὸ χρηματοκιβώτιόν του θησαυρῶν, οὗς θὰ ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ. Ὅταν τὸ κιβώτιον ἐκενώθη, ἔθεσε τὴν πλάκα εἰς τὴν θέσιν της καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, διὰ νὰ μετρήσῃ τοὺς θησαυροὺς του.

Ἦπῃρχον ἐκεῖ εἰκοσι πέντε χιλιάδες λίρων, φερουσῶν τὰς εἰκόνας μακρᾶς σειρᾶς βασιλέων, ἀπὸ τοῦ Ἑρρίκου Β', μέχρι τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ'.

Ἦτο ἐφόδιον πολέμου, ὅπερ ἡ τύχη τῷ ἀπέστελλε, διὰ τὴν μάχην, ἣν ἐμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ ἐχθροῦ, ὅστις τῷ ἔκλεψε τὸν πολυτιμότερον θησαυρόν του.

Ἦτο ἤδη πλούσιος.

Μετ' ἐκείνου, ὅπερ κατεῖχεν, ἐκείνου δηλαδὴ ὅπερ οἱ λα Βιλλωδαί ἐπεσώρευσαν μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ προπάππου των Βασιτιάνου, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἶχον περιουσίαν ἐνὸς ἐκατομμυρίου διακοσίων χιλιάδων φράγκων, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωσιν ἀρκετὴν ἔντασιν γαιῶν, ἣν ἐκέκτηντο, διάφορα δάση καὶ λιβάδια, ὡς καὶ οἰκίας, εἰς ἃς ἐν τῇ φρονήσει των, δὲν ἀπέδιδον μεγάλην ἀξίαν.

Ὁ Ἰωάννης ἔτριψε τὰς χεῖρας.

Ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἐλαφρότερον κατὰ ἐκὰτον λίτρας. Ἐν τούτοις δὲν ἦτο ἀπληστός.

Ἀλλὰ ὁ ἀπροσδόκητος θησαυρὸς, ὃν ἀνεκάλυψε, τῷ ἐσυγχῶρει νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά του, χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας, βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ του θὰ τὸν ἐπεδοκίμαζον.

Καὶ ἠπέιλησε διὰ τοῦ γρόνθου του ἀορίστον τι ἀντικείμενον.

— "Α! κύριε βράννε, εἶπεν, ἐὰν πρόκειναι νὰ θυσιάσω τὸν χρυσὸν αὐτόν, ὅπως ἐδικηθῶ διὰ τὰς ὕβρεις σου, ἔσο ἡτυχος, δὲν θὰ τὸν λυπηθῶ.

Καὶ φρόνιμος πάντοτε, ἐκλείσεν ἀσφαλῶς τὸν θησαυρόν τοῦ πολέμου, διότι ἡ λέξις αὕτη τῷ ἤρεσε νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ, ἐκλείσσε τὸ χρηματοκιβώτιόν του, τὸ διὰ τριπλῆς πλακῆς σιδηρᾶς ἐξησφαλισμένον, ὡς ἰσχυρὰ φυλακὴ. καὶ ἐξηντλημένος παρὰ τὴν ἐνεργητικότητά αὐτοῦ, μὴ θεραπευθεὶς ἐτι ἐντελῶς ἐκ τῆς νόσου του, ἐρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐκαίμηθη ὑπὸν τεταρκαχμένον.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὠνεῖρευετο ὅτι ἦτο ἐπὶ κεφαλῇ παρχόξου στρατοῦ καὶ ἐμάχετο

κατὰ τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ, ὃν ὁ στρατὸς αὐτοῦ ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν πρώτην σύγκρουσιν καὶ ὅτι συνελήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν τριῶν ἀδελφῶν εἰς τὸ βάθος κρύπτης, ὁμοίας σχεδὸν πρὸς τὸ ὑπόγειον τῆς Ρόχης, ἀφ' οὗ πρὸ ὀλίγου ἐξέθαψε τὴν σωρείαν ἐκείνην τοῦ χρυσοῦ.

ΙΣ'

Ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς λα Βιλλωδαί δὲν ὁμοίαζε πρὸς τὸν πλοίαρχον Καγιὼλ τῆς Μασσαλίας.

Ὁ Θωμᾶς ἦτο Νορμανδός, ἀλλὰ Νορμανδὸς γνήσιος ἐκ Βρετάννης.

Ἡ μάμμη του ἦτο Ὑβὼνη τις Γαδιού, ἐκ Μονκαρνῶ, ἣν ἡ τύχη ἔφερε νὰ γνωρισθῇ μετὰ τοὺς λα Βιλλωδαί τῆς Ρόχης.

Ἐξ αὐτῆς ἐκληρονόμησαν σωματικὴν ρώμην καὶ ἐπιμονὴν χαρακτῆρος.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ οἰκογένεια λα Βιλλωδαί εἶχε φυσικὴν ἐπιμονὴν οὐχ' ὀλίγην, ἀλλ' ἡ ἀνάμιξις τοῦ αἵματος τῆς Ὑβόνης, ἠῤῥησε κατὰ τινα τρόπον τὴν βάσιν ταύτην τοῦ χαρακτῆρος των. Οὐδέποτε οὗτοι ἠκολούθουν τὰς πράξεις τῶν ἄλλων· ἐδάδιζον πάντοτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν συνηθειῶν τῆς οἰκογενείας, ὁδοῦ εὐθείας καὶ μὴ παρεκκλινοῦσης οὐδέποτε τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Οὐδέποτε σύζυγος λα Βιλλωδαί παρέβη τὰ καθήκοντά της· ἦσαν ὅλοι Πηνελόπαι νήφουσαι καὶ ἐπιτηροῦσαι τοὺς ὑπὲρ τας των, ἐν αἰσθηματικῇ πλήρῳ συζυγικῷ ἔρωτος.

Οὐδέποτε ἀνὴρ τῆς οἰκογενείας ταύτης ἐνθυμῶνται νὰ ἐδειλιάσῃ πρὸ τοῦ ἐχθροῦ ἢ νὰ ἔθραυσε τὸ ζῆφος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἐν τούτοις καὶ ἡ Ὑβὼνη Γανδιού δὲν ἔλειψε νὰ συνεισφέρῃ καὶ αὕτη ἐκ μέρους τῆς ὁσίν ἐνεργείας καὶ θάρρους ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ ἐν τοῖς τέκνοις, τοῖς γεννηθεῖσιν ὑπὸ τῆς ἐνώσεως ταύτης, καθίστατο ἐπαισθητὴ ἡ ἐπιρροὴ τῆς ἀναμιξείως δύο γενεῶν εὐρώστων, ὧν ἡ μία ἦτο ἴσως εὐφυστέρη καὶ νοσημονεστέρα, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἦτο μάλλον ἐπιμονος καὶ μάλλον σταθερὰ εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις της.

Ἐκ τῶν παρχθέντων ἐκ τῆς διασταυρώσεως τῶν δύο γενεῶν, ὁ ἐντελέστερος τύπος ἦτο τοῦ Θωμᾶ λα Βιλλωδαί.

Ὁ Θωμᾶς μετεῖχε μάλλον τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ὑβόνης Γανδιού ἢ τοῦ τῶν Νορμανδῶν προγόνων του.

Ὁ Θωμᾶς ἦτο μετρίου ἀναστηματος, τετραγῶνος, σιωπηλὸς καὶ ἄγριος· ὁ τράχηλος αὐτοῦ, ὁ βεβυθισμένος μεταξὺ τῶν εὐρώστων ὤμων του, ἡ ἐρυθρὰ κόμη του, οἱ διαυγεῖς ὀφθαλμοὶ του, λάμποντες ὑπὸ τὰς πυκνάς αὐτοῦ ὀφρῦς, παρίσταν σπάνιον τύπον πειρατοῦ, ἐκ τῶν τοῦ Σέν Μαλό τῆς Βρετανικῆς ἀκτῆς, οἵτινες εἶχον μετὰ τοῦ θάρρους πολεμήσει τοὺς Ἀγγλους, ὑπὸ τὴν πρώτην αὐτοκρατορίαν.

Ἐκεῖ αἱ διαθέσεις του τὸν ἔσυρον. Εἶχεν ἀσπασθῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυτοῦ.

Δεκαεξαετής ὑπηρετήσεν εἰς τὸ βασιλικὸν ναυτικόν. Εἰς τὸ εἰκοστὸν δευτέρον ἔτος

του ἦτο διευθυντὴς τοῦ πυροβολικοῦ ἐν τρι-
κρότῳ τινί.

Εἰκοσιπενταετὴς ἀπεσῦρθη τῆς ὑπηρε-
σίας, εἰς ἣν μάντην προσεπαθήσαν νὰ τὸν
κρατήσωσι καὶ ἤρχισε νὰ διατρέχῃ τὰς θα-
λάσσας, ὡς πλοίαρχος ἐμπορικοῦ πλοίου.

Τριακονταετὴς εἶχε πεντάκις ἡ ἐξάκις
περιέλθει τὸν κόσμον ἐπὶ πλοίων διαφόρων
μεγεθῶν, ἀνηκόντων εἰς ἀφοπλιστὰς τῆς
Νάντης ἢ τοῦ Σαιν Ναζαίρ, παρ' ὧν ἐξε-
τιμᾶτο μεγάλως.

Εἰς πάσας τὰς ἀκτὰς καὶ πρὸ πάντων
εἰς τὰς μεγάλας νήσους τῆς ὑδρογείου, ἐγνώ-
ριζον τὴν ἐρυθρὰν κεφαλὴν του.

Παντοῦ εἶχε ταξιδεύσει, ὅπως προσπο-
ρίσει ὠφελείας εἰς τοὺς ἀφοπλιστὰς του. Τι-
μιος καὶ ἀνεξάρτητος, οὐ μόνον ἐκ χαρακτῆ-
ρος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀτομικῆς περιου-
σίας του, ὧν βέβαιος ὅτι ἅμα ὡς ἤθελε κου-
ρασθῇ, θὰ εὑρίσκειν οἰκογενεῖαν προσφιλῇ,
παρ' ἧς θὰ ἡγαπᾶτο καὶ ὅπου μένων θὰ ἐχό-
ρευεν εἰς τὰ γόνατα αὐτοῦ τοὺς μικροὺς ἀνε-
ψιούς του, μὴ ἔχων κλισίαν ὁ ἴδιος πρὸς οὐδένα
δεσμόν. Ὁ Θωμᾶς ἦτο ἐκ τῶν πλασμάτων
ἐκείνων, τῶν κατ' ἐπιφάνειαν σκληρῶν, ὡς τὸν
πλοῖον τῆς πελέας, ἀλλ' ὅστις πράγματι
ἦτο εἰς ἄκρον εὐαίσθητος.

Καθ' ἣν ὥραν ἀπῆρε τὴν ἄγκυραν ἐκ τῶν
Ἀσσορῶν, διευθυνόμενος πρὸς τὴν Γαλλίαν,
ἔμαθεν, ἐπὶ τοῦ πλοίου εὐρισκόμενος, τὴν
εἰδησιν τῆς ἀποδράσεως τῆς Μαρίας. Εὐαγγε-
λίας καὶ ἡσθάνθη ὅλον τὸ μέγεθος τῆς γε-
νομένης εἰς τὴν οἰκογενεῖάν του ὕβρεως.

Ἄν δὲ καὶ οὐδεμίαν εἰδείξε συγκίνησιν ἐ-
νώπιον τοῦ πληρώματος αὐτοῦ, ὅπερ οὔτε
κἂν ὑποπεύθη ὅτι ἡ ἐπιστολή, ἡ κομισθεῖ-
σα εἰς τὸν πλοίαρχον, τῷ ἔφερεν κακὰς εἰ-
δήσεις, οὐχ ἦττον ὑπόκωφος ὀργῇ, ἀληθῶς
φοβερά, συνετάραξε τὴν ψυχὴν του.

Ἡ ἐπιστολή ἦτο ἐκ μέρους τῆς μητρὸς
του.

Ὅτε τὴν ἔγραψεν, ὁ Ἰωάννης ἐπάλαυνεν
ἐτι πρὸς τὴν νόσον, ἥτις ὀλίγον ἔλλειψε νὰ
τὸν φονεύσῃ.

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ Θωμᾶ, ἅμα ἀφι-
χθέντος εἰς Σαιν Ναζαίρ, ἦτο νὰ γράψῃ τῷ
ἀδελφῷ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπιστολή αὕτη περιεῖχε πᾶν ὅ,τι δύ-
ναται νὰ γράψῃ τις πρὸς παρηγορίαν ἀδελ-
φοῦ, ἐν περιστάσει τιαυτῇ εὐρισκόμενου,
ἀλλὰ μία κυρίως περίοδος προσέβαλε τὴν
φαντασίαν τοῦ ἀτυχοῦς ἐγκαταλειμμένου.

Ἰδοὺ τί ὁ ναύτης ἔλεγε :

«Μέγα δυστύχημα ἐπῆλθεν εἰς ἡμᾶς, ἀ-
δελφέ μου, καὶ μᾶς ἐγένετο ὕβρις, ἐξ ἐκεί-
νων, αἵτινες δυσκόλως ἐξαλείφονται. Ἐν
τούτοις δὲν θὰ τὴν ἀφίσωμεν ἀπλήρωτον.
Εἰς λὰ Βιλλωδαὶ δὲν κύπτει τὸν αὐχένα ὁ-
ταν τὸν ραπίζωσι. Φρίττω ἀναλογιζόμενος
ὅτι θὰ γελάσωσι μὲ ἡμᾶς ἐν τῷ τόπῳ οἱ
κακεντρεχεῖς ! Καὶ ἐν τούτοις, πτωχέ μου
Ἰωάννη, οὐδὲν δυνάμεθα πρὸς τὸ παρὸν
κατὰ τοῦ βαρόνου. Ἐὰν ὑπάγῃς πρὸς αὐ-
τὸν νὰ παραπονεθῇς, οἱ ἄνθρωποι του θὰ σέ
διώξωσι, διότι, ὡς λέγουσιν, ὑπηρετεῖται
κάλλιον τῶν ἐν τῷ παλατίῳ τῶν Ἡλυ-
σίων.

»Ἐὰν τὸν καταγγείλῃς, θὰ πληρώσῃ
τοὺς καλλίστους τῶν δικηγόρων καὶ οἱ δι-

κασταὶ θὰ κτυπήσωσιν ἡμᾶς καὶ ἐτι πρὸς,
θὰ μᾶς ἐμπαιζῶσι κατόπιν. Ἐὰν, ἐπειδὴ
ὑβρίσθης δημοσίᾳ, τῷ καταφέρεις δημοσίᾳ
ἐπίσης κανὲν κτύπημα ἐν μέσῃ ὁδῷ, θὰ ὁ-
μήσωσιν ἐναντίον σου, θὰ σέ καταγγείλωσι
καὶ θὰ σέ φυλακίσωσιν ἐπὶ τέλους. Τί πρέ-
πει λοιπὸν νὰ γείνη ; Εἶναι ἀκανθῶδες τὸ
ζήτημα. Καὶ ἐν τούτοις πρέπει καὶ νὰ
γείνη. Ἄ ! μεγάλε Θεέ ! ἂν τὸν εἶχον εἰς
τὴν ἐξουσίαν μου, ἐν τῇ ἀπεράντῳ θαλάσσῃ,
πλησίον τῶν ἀκατοικήτων ἐκείνων νήσων,
ὧν πολλὰς γνωρίζω μετὰξὺ οὐρανοῦ καὶ ὑ-
δάτων, αὐτὸς ἐπὶ πλοίου μετὰ τῶν ἀκολου-
θῶν του καὶ ἐγὼ εἰς ἄλλο μετὰ τοῦ πλη-
ρώματος, τὸ ὅποιον ἔφερα μετ' ἐμοῦ ἐν τῇ
Μαρίᾳ Ἀννᾷ ! Ὡ ! τί λαμπρὰ μάχη θὰ
συνεκροτεῖτο ! ποία μονομαχία ! Ἐν τῇ θα-
λάσσῃ, φίλε μου, εἰσὶ πάντες ὅμοιοι, καὶ
ὅταν μάλιστα εἶναι ἰσόπαλοι. Τότε θὰ ἐδέ-
χετο ἐξ ἀνάγκης τὴν μονομαχίαν, μὴ ἔχων
ποῦ νὰ στραφῇ, οὐδὲ χωροφύλακας, ὅπως
ζητήσῃ βοήθειαν. Ἄλλ' εἶναι χεῖμαιρα
καὶ ἂς μὴ τὴν σκεπτόμεθα.»

Καὶ ὁ Ἰωάννης τὸ εἶχε σκεφθῇ.

Ἦτο τρέλλα, ἦτο πρᾶγμα δύσκολον τῷ
ὄντι, ἀλλὰ ἦτο τάχα καὶ τὸσφ ἀκατόρθω-
τον ;

Ὁ Ἰωάννης εἶχεν ὀλιγωτέρην πείραν τοῦ
ἀδελφοῦ του Θωμᾶ, ἀλλὰ εἶχε καὶ οὗτος
ταξιδεύσει καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Μὲ τὰ δύο ἀλιευτικά του πλοίαρκα συ-
χνάκις ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ μέχρις Ἀγ-
γλίας καὶ ἐν κακοκαιρίᾳ πολλάκις. Εἶχε μάλ-
ιστα σκεφθῇ ἄλλοτε νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ
ναυτικόν, διότι τὸ σῶμα τοῦτο σκανδαλίζει
τὰ τέκνα πολλῶν οἰκογενειῶν τῆς Νορμαν-
δίας ἢ τῆς Βρετάνης.

Ἐν τούτοις τὸ πεπρωμένον τὸν προώρυσεν
ἄλλως.

Ὁ πατὴρ ἀπέθανε τυχαίως.

Αὐτὸς ὤφειλε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

Ἦδη ὅμως, ὅτε ἀπώλεσε τὴν θέσιν του,
αἱ ἀρχαῖαί του σκέψεις ἐπανήρχοντο.

Ἄλλως τε καὶ ὁ ἀδελφός του τῷ ἔλεγε
τελευταίων τὴν ἐπιστολήν του :

«Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, θὰ ταξιδεύσωμεν μα-
κράν, τοῦτο μόνον δύναται νὰ σέ κάμῃ νὰ
λησμονήσῃς.»

Καὶ κατὰ τὰς νύκτας τῆς ἀναρώσεώς
του, ὁ νοῦς τοῦ ἀσθενοῦς ἐιργαζετο.

— Βεβαίως, ἔλεγεν, αὐτὸ πρέπει ν' ἀπο-
φασίσω

Δὲν ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ μένῃ ἐν Ρό-
χῃ. Εἰς τὸ ἐλάχιστον μειδίημα, ἔπτω καὶ
ἀθώοτατον, ἤθελεν εὐρεθῇ εἰς δύσκολον θέ-
σιν. Ἡ κατάστασις αὕτη ἦτο ἀνυπόφορος.

Τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ Σῶ, ὅπερ τόσον εἶχεν
ἀγαπήσει, ἡ κοιλίς του, ἡ πατρίς αὐτοῦ, ἡ
γωνία αὕτη τῆς μεγάλης πατρίδος, τῷ ἐ-
φαίνετο ἤδη προσφιλεῖς ἅμα καὶ μισητή.

Θὰ ἀνεχώρῃ λοιπὸν, ἐγκαταλείπων ἐν τῇ
οἰκίᾳ των, τῇ ἀντικρὺ τῆς ἀκτῆς ἐκτισμένη,
τὴν μητέρα του, ἣν ἡ παρουσία τοῦ Ἀν-
δρέου ἤθελε παρηγορῇ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν θὰ ἤρχετο καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Θωμᾶ
νὰ διέρχεται ἡμέρας τινὰς παρ' αὐτῇ.

Αὕτη θὰ ἦτο τοῦ λοιποῦ ἡ μόνη των οἰ-
κογενεῖα. Ὁ Θωμᾶς δὲν ἤθελε νὰ ὑπανδρευ-
θῇ, καὶ ὡς πρὸς αὐτόν, ἡ διαγωγή τῆς κρε-

ολοῦ καὶ ἡ ἐγκαταλείψις τῆς εἶχε δηλητη-
ριάσει μόλις γενομένην πᾶσαν ἐλπίδα του.

Ὡμοιάζε πρὸς τὰ ἐφήμερα ἐκεῖνα ἄνθη,
ἅτινα ἀπαξ ξηρανθέντα, δὲν ἀναγεννῶνται
πλέον.

Ἐπὶ πᾶσιν ὅμως αὐτοῖς τοῖς σχεδίοις,
ἐπλανᾶτο ἀδιαλείπτως ἡ σκέψις τῆς ἐκδι-
κῆσεως.

Εἰς λὰ Βιλλωδαὶ δὲν κύπτει τὸν αὐχένα
ραπίζόμενος.

Ὁ Θωμᾶς τὸ ἔγραψεν, ἐκείνος τὸ ἐφρό-
νει.

Ὁ Ἰωάννης ἤθελεν, ὥστε ἡ ἀνταπόδω-
σις νὰ γείνη δημοσίᾳ.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἐπιστο-
λῆς τοῦ ναύτου, ἀπεφάσισεν ὁ πρωτότοκος
τῶν ἀδελφῶν νὰ ὑπάγῃ παρὰ τῷ βαρόνῳ,
μὲ τὴν κεφαλὴν βεβαρυμένην, τὴν ψυχὴν
ἐν ἀφάτῳ θλίψει βεθυθισμένην, σκεπτόμε-
νος μόνον τίνι τρόπῳ νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἡ συνάντησις αὐτοῦ μετὰ τῆς Βαρβά-
ρας τὸν ἐνεψύχωσεν.

Ἡ συνέντευξις του μετὰ τῆς Μαρίας-Εὐ-
αγγελίας ἀνήγειρε τὸ κλονούμενον θάρρος
του.

Καὶ ἤκουσε μὲ τὴν καρδίαν σκιρτῶσαν
τὴν φοβεράν ἱστορίαν, ἣν ἐκείνη τῷ διη-
γήθη.

Ἐπίστευσεν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τῆς,
ἄνευ δισταγμοῦ. Τὴν ἐφρόνει εἰλικρινῇ. Ὑ-
πάρχει τόνος φωνῆς, ὃν δὲν δύναται τις νὰ
παρεξηγήσῃ.

Μετὰ τὴν συνέντευξιν ἐκείνην, ἐπανερχό-
μενος εἰς Ρόχην, ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὴν ἐπι-
στολήν καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἡ χίμαιρα καθί-
στατο πραγματικότης.

Ὅκτῳ ἡμέρᾳ παρῆλθεν, καθ' ἣς ἀπερ-
ροφήθη ὅλος ἐκ τῆς ἀνησυχίας τῆς ἀναχω-
ρήσεώς του ἐκ Ρόχης.

Καὶ ἔφινε μετὰ λύπης, στεναζῶν ἐνδο-
μύχως, τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀπῆλαυσεν εὐτυ-
χίαν, ἣν ἐφ' ὅρου ζωῆς ἀναπόλει τις τὴν
θρηνεῖ ἀενάως καὶ νὰ παρηγορηθῇ δὲν δύ-
ναται διὰ τὴν ἀπώλειάν της. Καὶ ἐν τούτοις,
ἡ μετακόμισις συνετελέσθη καὶ παρέστη εἰς
τὴν ἀναχώρησιν τοῦ τελευταίου φορτίου
τῶν ἐπίπλων του.

Ὁ τελευταῖος κρίκος, ὁ συνδέων αὐτὸν
ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος πρὸς τὴν πε-
σουδαλικὴν ταύτην διαμονήν, ἐλύθη.

Ὁ οἶκος, ἐν ᾧ μετώκησαν, δὲν ἦτο ἄ-
μιρος χάριτος.

Ἦτο εὐρύχωρος κατοικία λιθοκτιστος
καὶ στερεά, καθ' ἧς μάντην ἐπάλαυνον οἱ ἄ-
νεμοι καὶ αἱ βροχαί, αἱ τόσον συνήθεις εἰς
τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας.

Ἐκ τοῦ ἐπιστέγου ἐξετείνετο πρὸ αὐτοῦ
εὐρὺς ὀρίζων, ποικίλος καὶ διαρκῶς μεταβαλ-
λόμενος.

Μακρόθεν διεκρίνετο ἡ παραλία τῆς Ἀ-
βρης, πλήρης τῶν ἀπείρων πλοίων, ἅτινα
κατέβησαν πανταχόθεν ἐκ τῶν τεσσάρων
σημείων τοῦ ὀρίζοντος.

Τὰ βαρέα ἀτμόπλοια, τὰ ἐκτελοῦντα τὸν
πλοῦν τοῦ ὤκεανου, ἐξήρχοντο κανονικοῦ-
λουντα, ὅπως χαιρετήσωσι τὴν Γαλλίαν, ἣν
ἔφινον ὀπισθέν των.

Μακράν, ἐκ τῆς νέας κατοικίας τῶν λὰ
Βιλλωδαί, ἐφαίνετο ἡ ζωὴ περὶ αὐτὴν ἡ ἡ

ρεμία καὶ ἡ σιγή. Ἡ γηραιά μήτηρ ἐπανάλαβε τὸ ἔργον τῆς πλησίον τῆς νέας ἐστίας, εὐρυχώρου καὶ αὐτῆς ὡς τὴν ἄλλην καὶ μόνον ὅταν ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν ἔρριπτε τεθλιμμένον βλέμμα εἰς τὴν κενὴν θέσιν τῆς κρεολοῦ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου, ὁδοιπόρος τις φέρων βαθύχρουν ἐνδυμασίαν ἐστάματτε πρὸ τῆς ξυλίνης αὐλείου θύρας.

Ὁ ὁδοιπόρος οὗτος, πρὶν εἰσέλθῃ, ἐφάνη ἐξετάζων προσεκτικῶς τὴν οἰκίαν, καὶ τέλος ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εὐχαριστηθεὶς κατὰ τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς ἐξετάσεως ἐκείνης.

Ἡ οἰκία εἶχεν ὄψιν πρεσβυτερίου, μὲ τὰ παράθυρα καὶ τὸ ὑψηλὸν στέγασμά της, ἐφ' οὗ οἱ ἄνεμοι εἶχον σωρεύσει λεπτὴν παμπάλην λευκὴν ἐν εἶδει ἄλματος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ξένος ἐπέβαινε τὴν ἐξέτασίν του, θύρα τις ἠνεώγη αἴφνης καὶ κρυγὴ χαρᾶς ἤκούσθη:

— Ὁ Ὠμᾶς!

— Ἰωάννη!

Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔρριφθησαν εἰς τοὺς βραχιόνας ἀλλήλων.

Αἱ μεγάλοι θλίψεις αὐξάνουσι τὴν στοργὴν τῶν συγγενῶν.

— Σὲ ἐπερίμενα, εἶπεν ὁ πρωτότοκος, ἐν τούτοις ὥφειλες νὰ μᾶς εἰδοποιήσης.

Ὁ Ὠμᾶς δὲν ἐδαπάνη μᾶττην τοὺς λόγους καὶ τὰς ἐπιστολάς του.

— Ἐτακτοποίησα, εἶπε, τοὺς λογαριασμούς μου μὲ τοὺς Ριὼλτ καὶ ἔρχομαι νὰ συνεννοηθῶ μαζί σου.

— Ἀσπασθήτι τὴν μητέρα, καὶ κατόπιν συνομιλοῦμεν.

Μετ' ὀλίγον ὦραν ἡ γραιά ἐθαύμαζε τοὺς υἱούς της, περιπατοῦντας εἰς τοὺς κήπους, οἵτινες περιέζωνον τὴν οἰκίαν αὐτῶν ἦσαν δύο τύποι ἀνδρῶν, ρωμαλέων καὶ ἀποφασιστικῶν.

— Ἦλθε τάχα ἡ κατηραμένη ἐκείνη, ἐσκέπτετο, νὰ μᾶς καταστρέψῃ! ἡμᾶς, οἵτινες ἐζώμεν τόσῳ εὐδαιμόνες!

Ἐν τούτοις ὁ Ὠμᾶς ἔλεγεν εἰς τὸν ἀδελφόν του:

— Ἔτσι λοιπόν; σοῦ ἔφυγε!

— Ναί!

— Καὶ δὲν τὸ εἶχες ἐννοήσει;

— Ὅχι· διότι μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἦτο πλήρης τρυφερότητος.

— Αἱ γυναῖκες εἶναι ἄπιστοι. Τὴν ἐπανεῖδες;

— Ναί.

— Καὶ δὲν τὴν ἐστραγγάλισες;

— Δὲν εἶχον τὸ θάρρος.

— Ἀ, εἶσαι πολὺ μαλακός!

— Ἀκουσέ με, Ὠμᾶ, προσεκτικῶς, καὶ εἰπέ μου ἂν σὺ εἰς τὴν θέσιν μου τὴν κατεδίκαζες.

— Καὶ σύρων τὸν ἀδελφόν του ἐκάθισε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ ξυλίνου θρανίου.

Καὶ τῷ διηγῆθαι τότε τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ βαρόνου συνέντευξιν εἰς τὰς Φερόλλας, τὴν μοναδικὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ πύργου του, τὴν ἐκπληξίν του ἅμα εἶδε τὴν Βαρβάραν. Εἶτα τὴν ἀνάβασιν αὐτοῦ διὰ τοῦ ἐξώστου εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κήπου Μοντώ.

Καθόσον ὠμίλει, τὸ μέτωπον τοῦ Ὠμᾶ ἐφωτίζετο, καὶ ἀνέπνεεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βαθύως ὡς ὁ ἵππος, καθ' ἣν ὦραν ἀκούσῃ τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος ἀγγελλούσης τῆς μάχης τὴν ἐναρξιν.

Καὶ ἀπαξ μάλιστα ἤκούσθη λέγων:

— Δυστυχῆς γυνή!

Καὶ περαίνων ὁ Ἰωάννης τῷ ὑπέβαλεν ἐκ νέου τὴν ἐρώτησιν:

— Ὅχι τὴν κατεδίκαζες;

— Ὅ,τι μᾶς συμβαίνει εἶναι ἔκτακτον, ἐψιθύρισεν ὁ ναύτης.

Τότε ὁ Ἰωάννης τῷ ἔδειξε τὴν ἐπιστολὴν του λέγων πρὸς αὐτόν:

— Ὅ,τι ἐδῶ βλέπεις ἀδύνατον, Ὠμᾶ, εἶναι δυνατόν νὰ κατορθωθῇ.

— Πῶς;

— Ἡ Μαρία μοὶ ἔγραψε.

— Τί σοὶ λέγει;

— Ἐλπίζω ἔχετε πλοῖόν τι ἑτοιμον πρὸς ἀναχώρησιν καὶ ἀναμείνατε εἰδήσεις μου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

— Ἐὰν ἤμην βέβαιος, ἐκραύγασεν ὁ Ὠμᾶς, θὰ ἐθυσίαζα τὸν τελευταῖον ὀβολὸν τῆς οἰκογενείας... ἀλλὰ λόγος γυναικός!

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταστραφῶμεν, παρετήρησεν ὁ Ἰωάννης.

— Τί λέγεις;

— Ὅτι εἴμεθα πλούσιοι.

— Πλούσιοι!

— Ἀρκετά, ὥστε νὰ γείνωμεν καὶ ἡμεῖς ἀφοπλισταὶ καὶ ἐκ τῶν σπουδαίων ἄλλως εἶμαι ἀποφασισμένος, ἐὰν δὲν ἀποπλύνω αὐτὸ τὸ αἶσχος, νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ ἀποκατασταθῶ, ἀφοῦ περιέλθω μαζί σου τὸν κόσμον, εἰς μίαν τῶν ἀποικιῶν μας, ἐνθα θὰ ἦμαι εἰς τὴν Γαλλίαν πάντοτε, ἐνῶ θὰ εἶμαι καὶ μακρὰν αὐτῆς.

Ὁ Ὠμᾶς ἤνοιγε μεγάλους ὀφθαλμούς, δὲν ἤννοε πῶθεν προήρχετο ἡ ἄγνωστος πρὸς αὐτὸν περιουσία αὕτη.

Ὁ ἀγροκόμος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ κλειδίον, εἰς ὃ ἦτο προσκεκολλημένη ἡ περγαμνὴ τοῦ προπάπου του Βαστιάνου.

— Μᾶς διέσωσεν ὁλόκληρον περιουσίαν, εἶπε.

Καὶ ἐν ὀλίγοις διηγῆθαι εἰς τὸν Ὠμᾶν τὰς λεπτομερείας τῆς ἀνευρέσεως τοῦ θησαυροῦ.

Ἀντὴλλάζεν ἐν Παρισίοις τὰ λουδοβίκια καὶ τὰς πιστόλας καὶ τὸ εἰσπραχθὲν ποσὸν ἀνῆρχετο εἰς ἐξακοσίας χιλιάδας φράγκων.

Ὁ πλοίαρχος δὲν συνεζήτη· ἦτο συνηθισμένος νὰ εἰσέρχεται ἀπευθείας εἰς τὴν ὑπόθεσιν, διότι ἡ θάλασσα συζητήσεις δὲν ἐπιδέχεται.

— Ἦτο τυχερόν, εἶπεν, ὥστε ἔχομεν ἤδη ὅ,τι μᾶς ἀναγκαιοῖ· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰπωμέν τι εἰς τὴν μητέρα· ἡ ἀγία αὕτη θέλει ὅ,τι καὶ ἡμεῖς θέλομεν ὡς πρὸς τὸν Ἀνδρέαν, θέλομεν ἀφίσει τὸ μερίδιόν του ἄθικτον καὶ δὲν δύναται νὰ ἀντίπῃ. Τώρα πωλεῖται πλοῖον κατέχον πάντα τὰ ἀναγκαῖοντα προσόντα.

— Ποῦ;

— Εἰς Λιβερπούλν. Εἶναι πλοῖον τετρακοσίων τόνων χωρητικότητος καὶ εὐμεταχειρίστον, σὰν τὸ ἄλογο ποῦ ἀκούει τὴν

φωνή σου· εἶναι ἀριστοῦργημα, κατασκευασμένον ὑπὸ Νορμανδοῦ, καὶ μοιάζει μὲ τὸ εὐμορφο κορίτσι ποῦ ἔχει ἀνάστημα φράϊον, μάτια, φρύδια, στόμα, ὅλα τὰ ἔχει καθὼς πρέπει. Ἔτσι καὶ αὐτὸ εἶναι τέλειον· καὶ τρέχει! Σὲ βεβαιῶ, ὅτι οὔτε πλούσιος, οὔτε τραπεζίτης, οὔτε Ροζενδὰλ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ ὅμοιον τούτου, διότι αὐτὸς ποῦ τὸ κατεσκεύασε δὲν ὑπάρχει πλέον. Εἶναι Θεὸς σοὶ λέγω!

— Πυροβόλα ἔχει; διότι δὲν εἰξεύρει κανεὶς τί ἡμπορεῖ νὰ τοῦ συμβῇ!

— Ἐχει τέσσαρα, μὲ τὰ ὅποια ὑπόσχομαι νὰ βυθίσω ὅλας τὰς λαμπροστολισμένας θαλαμηγούς τῶν λόρδων μας.

— Καὶ πόσον πωλεῖται; ἠρώτησεν ὁ ἀγροκόμος.

— Διὰ τίποτε! μὲ τριακοσίας χιλιάδας ἢ καὶ τι περισσότερον, θὰ τὸ ἔχωμεν καὶ ἂν δὲν βυθισθῇ, θὰ ἔχωμεν τὰ χρήματά μας ἅμα τὰ θελήσωμεν. Εἶναι πολὺ προτιμότερον νεοαυπηγηθέντος πλοίου.

— Ἴσως ἐπωλήθῃ.

— Ὅχι· τακτοποιῶν τοὺς λογαριασμούς μου μὲ τοὺς Ρενώλτ, ἐσκέφθην νὰ ταξειδεύσω διὰ λογαριασμόν μου καὶ ἦλθον εἰς συμφωνίας.

— Πολὺ καλὰ· σπεῦσον νὰ τὸ ἀγοράσης· τὰ χρήματα εἶναι ἑτοιμα.

Ὁ ναύτης ἔτριψε τὰς χεῖρας.

— Ἐχει καλῶς. Τὸ ἔλεγα καθ' ἑαυτόν. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ περηγορηθῇ ὁ Ἰωάννης· καὶ ἂν αἱ ὑποθέσεις ἔπειτα δὲν πηγαίνουν καλὰ, ἀγοράζομεν ἐν κτῆμα εἰς τὴν Κούβαν ἢ εἰς τὴν Μαρτινίκαν. Ἐκεῖ κάνει κανεὶς λαμπρὰ δουλειά, Ἐκεῖ εἶναι τόπος νὰ τοποθετήσῃ τις τὴν περιουσίαν του. Ἐδῶ τίποτε δὲν εἰξεύρουν, διότι φοβοῦνται νὰ ταξειδεύσουν καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰωάννης, εἰς τὸν τόπον του εἶναι κανεὶς πάντοτε καλύτερα.

Ὁ περ ἐδήλου:

— Ἦμην εὐτυχῆς ἐδῶ ἄλλοτε!

Ὁ Ὠμᾶς ἠνόνθησε τὴν σκέψιν του.

— Θὰ γείνης πάλιν, τῷ εἶπεν.

Ὁ ἄλλος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ὅπως ἀλλάξῃ θέμα ὀμιλίας, προσέθεσε:

— Πτωχέ μου Ὠμᾶ, πολλὰς πικρίας σὲ ἐπότισα μὲ τὸ σφάλμα μου.

Ὁ ναύτης ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Πικρίας! εἶπε. Μπᾶ! μοῦ θερμαίνεις μόνον τὸ αἷμα καὶ τίποτε ἄλλο. Θὰ πολέμησωμεν τώρα κατὰ τῶν στοιχείων καὶ τῶν ἀνθρώπων. Δὲν εἰξεύρω διατί μοῦ φαίνεται ὅτι τοῦτο θὰ μᾶς φέρῃ εὐτυχίαν. Ἐπειτα ἡμεῖς δὲν ἔχομεν νὰ μεμψώμεν τὸν ἑαυτόν μας εἰς τίποτε· ἡ συνειδήσις μας εἶναι ἡσυχος. Διότι τάχα ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἐνὸς κεκορεσμένου ἀπὸ τὰ πλοῦτη, νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ προσβάλλῃ ἐντίμους ἀνθρώπους, οἵτινες δὲν τὸν ἐβλάψαν, πααίομεν ἡμεῖς; καὶ ἂν τὸν φονεύσωμεν, τί θὰ πάθῃ ἄλλο ἢ ὅ,τι τοῦ πρέπει; ἔπειτα θὰ ἦναι μονομαχία ἐντιμος, καθ' ὅλους τοὺς τύπους, ἀρκεῖ νὰ τὸ κατορθώσωμεν. Ἐμπρὸς τώρα· εἶπομεν ἀρκετά, ἄς ἐνεργήσωμεν, δὲν εἶναι καιρὸς λόγων.

Καὶ ἐβάδισαν ἐπὶ τινὰ ἔτι ὥραν παρα-
πλεύρως, ἀπαντῶντες ἐνίοτε διὰ μονοσυλ-
λάβων εἰς τὰς σκέψεις των.

Παραδείγματος χάριν :

— Τὸ πλήρωμα ; ἤρῳτα ὁ Ἰωάννης.

— Εἶναι ἰδική μου φροντίς, ἔχω καμμιὰ
δεκαριά παληκάρια, θηρία, Βρετανούς ἀλη-
θεῖς. Τί τὰ θέλεις ; γιὰ τὴ θάλασσα μόνον
οἱ Βρετανοὶ εἶναι !

Μετὰ τὸ δεῖπνον ταχυδρόμος ἰδιαιτέρος
ἔφερε τηλεγράφημα, περιέχον μόνον τὰς λέ-
ξεις ταύτας :

«Τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς· ἐστὲ ἑτοιμοί».

Καὶ ὀλίγον ἔπειτα ὁ σιδηρόδρομος ἔπρος.
ὅστις ἤλλαξε σταῦλον, ἀλλ' ὅχι καὶ κύριον,
ἔφερε τὸν Θωμᾶν εἰς Ἀθῆναι, ἀφ' ὅπου ἐ-
πεβίβασθη διὰ Λιβερπούλιν.

Ἀσπαζόμενος τὸν ἀδελφόν του, εἶπε μὲ
τὸ ἀπότομον τοῦ ναύτου καὶ τὴν ποίησιν
τοῦ ζῶντος εἰς τὸν ἀνοικτὸν ὀρίζοντα :

— Μὴ φοβεῖσαι, Ἰωάννη μου, τὰ νέφη
θὰ διαλυθῶσι καὶ ὁ οὐρανὸς θὰ φανῇ πάλιν
αἴθριος.

ΙΗ'

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἡ Μαρία-Εὐαγγε-
λία εὐρίσκειτο κεκλεισμένη ἐντὸς τῆς αὐτῆς
μικρᾶς αἰθούσης, ὅπου ὀλίγας ἡμέρας πρό-
τερον εἶχε δεχθεῖ τὸν σύζυγόν της.

Περιτετυλιγμένη μαλακῶς ἐντὸς μεγα-
λοπρεποῦς κοιτωνίτου ἐκ βελούδου χρώμα-
τος ὀρειχάλκου, ἐκάθητο πρὸ τῆς ἐστίας τῆς
ὁποίας τὰ ξύλα, μεταβληθέντα ἤδη εἰς ἄν-
θρακας, ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῆς θερμῆς ροδο-
χρῶου τέφρας των.

Τοὺς πόδας στηρίζουσα ἐπὶ τῶν κεχυ-
σμένων κρίκων, τῶν πρὸ τῆς ἐστίας, καὶ
κεκλιμένη ἐπὶ εὐρέως χαμηλοῦ ἀνακλιντρου,
ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τῆς χει-
ρὸς της καὶ ἐφαίνετο βυθισμένη εἰς σκέψεις.

Στρυφνὸν μεῖδιμα ἐφώτιζε τὴν κατηφῆ
φυσιογνωμίαν της, ὅμοιον πρὸς ἀσθενῆ ἀκτι-
να ἡλίου κατὰ τὸν Φεβρουάριον, φωτίζου-
σαν τὴν ὠχρὰν ὀμίχλην καὶ τοὺς πάγους
αὐτοῦ.

Ἐν τῷ τηλεγραφῆματι αὐτῆς πρὸς τὸν
σύζυγόν της, οὐδεμίαν ἔλεγεν ὑπερβολήν.

Τὰ πράγματα ἔβαινον μάλιστα καὶ πολὺ
ταχέως.

Μετὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Φερολλῶν, ὁ βα-
ρόνος συνέλαβε πρὸς αὐτὴν εἰδὸς τι μανιώ-
δους ἔρωτος, ὅστις ἀπέσπα τὸν νοῦν αὐτοῦ
ἀπὸ πάσαν ἄλλην σκέψιν.

Ἡ Μαρία ἐφάνη εἰς τοὺς προσκεκλημέ-
νους τοῦ βαρόνου, τοὔτεστιν εἰς πᾶν ὅ,τι
πλούσιον, ὅτι ἀριστοκρατικόν, ὅτι κομψὸν
ὑπάρχει ἐν Παρίσις, τόσον καταπληκτι-
κῶς ὡραία, ὥστε τὸν περιέβαλλον πάντες
δι' ἐπαίνων, διὰ κολακειῶν, διὰ θωπειῶν
ὡς πρὸς τὸν μοναδικὸν ἐκεῖνον ἀστέρα, ὅστις
ἠφρανίσθη ἀμέσως μετὰ τὸν χορόν, ὡς λαμ-
πρὸν μετέωρον, ὥστε κατελήφθη ὑπὸ ζηλο-
τύπου ἰδιοτροπίας, ἀνελθούσης μέχρι τοῦ ἀ-
προχωρήτου.

Διὰ πρώτην φοράν ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ὁ-
ζενδάλ ἡσθάνετο τὴν μανιώδη ἐκείνην ζη-
λοτυπίαν, ἥτις βασανίζει τὴν ψυχὴν. Ἐξή-
λεγε πᾶν βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς

κρεολοῦ, ἐξήλεγε τοὺς περιπατητάς τοῦ
δάσους, ὅτινες μᾶλλον ἐλεύθεροι αὐτοῦ, (δι-
ότι τὰ μεγάλα πλοῦτη ὁμοιάζουσι πρὸς βα-
ρεῖας ἀλύσεις), συνώδευον τὴν ἀμαξίαν της,
ἥτις μεγαλοπρεπῆς καὶ συρομένη ὑπὸ ζεύ-
γους ἵππων μεγάλῃς ἀξίας, τὴν ἔφερε κα-
θημένην εἰς τὸν περίπατόν της περὶ τὴν λί-
μνην, ἐφθόνη τοὺς ἵππους, ὅτινες περὶ τὰς
θυρίδας τῆς ἀμαξίας αὐτῆς βαδίζοντες τὴν
ἀπεθύμαζον, τοὺς γείτονάς της ἐν τῷ θε-
άτρῳ, ὅταν κατὰ τύχην παρευρίσκετο ἐκεῖ
τινὰς ἐσπέρας, ἐξήλεγε ἐπὶ τέλους πάντα,
ὅστις τὴν ἐπλησίαζεν.

Ἡ ζηλοτυπία εἶναι φοβερὰ νόσος τῆς
ψυχῆς, ἥτις δὲν ἀφίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον,
ὅστις καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τού-
του, οὐδὲ ἡσυχίαν, οὐδ' ἀνάπαυσιν· καὶ ἂν
κατὰ τύχην τὸ ἐμπνέον αὐτὴν ἀντικειμέ-
νον εἶναι φιλάρεσκός τις, τότε δύναται νὰ
τοὺς ὠθήσῃ εἰς τὰς μᾶλλον ἀπονενοημένας
σκέψεις καὶ εἰς διάπραξιν ἀνοησιῶν.

Οὕτως αἱ ἐπισκέψεις τοῦ βαρόνου καθί-
σταντο συχνότεραι καὶ μᾶλλον παρατετα-
μένα.

Ὁ ἔρως πρὸς γυναικας ἀνωτέρου πνεύμα-
τος καὶ χαρίτων, ὅσῳ μᾶλλον πλησιάζει τις
αὐτάς, κατὰ τοσοῦτ' ἄλλο μᾶλλον αὐξάνει.

Αἱ ἀλύσεις, δι' ὧν προσηλοῦται πρὸς αὐ-
τὴν ὁ ἔραστής της, καθίστανται ὁσημέραι
ἰσχυρότεροι, στενότεροι καὶ φαίνονται ἑλα-
φρότεροι.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία κατεῖχε πάντα τὰ
προτερήματα καὶ ὁ βαρόνος ἔστατο ἐνώπιον
αὐτῆς ἐν ἀδιαπτῷ λατρείᾳ.

Ἄλλως τε, οὐδέποτε Νύμφη ἐκ τῶν
ἐναερίων ἐκείνων, ὥς ἡ παράδοσις μᾶς πα-
ριστάνει ὡς ἑλκουσάς τοὺς ἀνθρώπους διὰ
τῶν ἡδονικῶν κινήσεων των, δὲν ἀνέπτυσσε
τόσας γοητείας, ὅσας ἡ κρεολὸς ἐγνώριζε νὰ
διαθέτῃ, οὕσα πεπρωτικισμένη δαψιλῶς ὑπὸ
τῆς φύσεως, ἥτις ἐφάνη ἀφειδῆς πρὸς αὐ-
τὴν.

Οὕτως ὁ Ροζενδάλ ἐδιπλασίαζε τὰς περι-
ποιήσεις του, ὅπως διατηρήσῃ τὸν ἔρωτα
τῆς μαγίσσης, ἥτις κατῴρθωσεν νὰ προση-
λώτῃ τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως ἐκείνου τοῦ
χρυσοῦ, ὃν πᾶσαι αἱ γυναῖκες γονυπετεῖς θὰ
ἐλάτρευον.

Καθ' ἐκάστην διὰ τῆς μεγαλοδορίας,
ἥτις εἰς αὐτὸν ὀλίγον ἐβάθυνεν, ἤρχετο πρὸς
τὴν ἐρωμένην του μὲ τὰς χεῖρας πλήρεις
δῶρων, πολυτιμώτερον τὸ ἐν τοῦ ἄλλου.

Ἀδάμαντας, ἀξίας χρηματικὰς πρώτης
τάξεως, δικαιοῦματα εἰσοδημάτων, κυλίν-
δρους χρυσοῦ, οὗς ἐκείνη μόλις ἤγγιζε διὰ
τῶν ἀριστοκρατικῶν της δακτύλων καὶ ἄ-
φινε νὰ σύρονται ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν πᾶν ὅ,τι
ἢ φιλαρέσκεια ἢ ἡ ἀπληστία γυναικὸς δύ-
ναται νὰ ἐπιθυμήσῃ, εἰσέρρεον ὡς χεῖμαρρος
εἰς τὸ μέγαρον τῆς μαγίσσης.

Ἡ Βαρβάρα διὰ τῆς ἀπλοικῆς διορατι-
κότητός της τὸ εἶχεν εἰπεῖ.

— Ἐὰν ἐζητούσατε παρ' αὐτοῦ τοὺς
Παρίσιους, θὰ ἐφρόντιζε νὰ σᾶς τοὺς δώσῃ.

Ἀλλὰ καὶ ὁποίας τρυφερὰς θωπείας,
ποίας εὐχαριστήσεις φιλοστόργους, πόσας
δολίας ἐκφράσεις ἔρωτος, δὲν τῷ ἐπεδαψίλευεν
ἐκείνη !

Πῶς ὁ βαρόνος ἡσθάνετο πληρωνομένης

τὰς θυσίας του ὑπὸ τοῦ ὁροσεροῦ καὶ νεα-
νικοῦ ἐκείνου μειδιάματος, ὑπὸ τῆς λάμ-
ψεως τοῦ περικαλλοῦς προσώπου τῆς ἐρω-
μένης ἐκείνης, ἥτις τῷ ἀνῆκε.

Πῶς ἤρχετο πρὸς αὐτὴν σπεύδων καὶ
πῶς ἐμακρύνετο ἐκείνης μετὰ θλίψεως !

Ὅτε δὲ ἐδείπνων ἐνίοτε μόνον ἐν ἐνὶ τῶν
ἐξοχικῶν ξενοδοχείων τοῦ συρμού, ἐν ἰδιαι-
τέρῳ τινὶ δωματίῳ, ὡς ἐρασταὶ φοβούμενοι
μὴ συλληφθῶσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐν τῷ ἀπη-
γορευμένῳ ἐκείνῳ ἔρωτι, πῶς προσεποιεῖτο
παιδικὴν ἐκπληξιν διὰ τὰς ἐκτῶς πε-
ριποιήσεις ξενοδόχων καὶ ὑπηρετῶν, ὅτινες
ἐκλινον ὡς παρίαι πρὸ τοῦ παντοδυνάμου ἐ-
κείνου βαθυπλούτου καὶ πόσον ἐκεῖνος ἔχαιρε
βλέπων τὴν ἐκπληξίν της !

Πῶς ἐγνώριζε νὰ κολακεύῃ τὴν ὑπερη-
φάνειάν του, τὰς αἰσθήσεις του, πᾶν ὅ,τι
πᾶλλει, πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεται, πᾶν ὅ,τι ὑ-
πάρχει ἐν τινὶ ἀνδρὶ !

Μόνη λοιπὸν ὄνειροπόλοι πάντα ταῦτα,
καὶ ἐμεῖδιά παιζούσα μὲ τὸ πῦρ, ἢ θαυμά-
ζουσα τὴν πολυτέλειαν τοῦ ἰδιαιτέρου της
δωματίου.

Εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον τοῦ θρι-
άμβου.

Εἶχε κατορθώσει νὰ ἔχῃ πλήρη κυριαρ-
χίαν ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἔλεγεν ἀλήθειαν
ὅταν τὴν διεβεβαίον, ὅτι τὰ πάντα τῷ ἦ-
σαν δυνατὰ καὶ τοῦ ὁποίου ὁ ὑπερμεγέθης
πλοῦτος ὑπερεῖχε τῶν συγχρόνων του, ὡς οἱ
φεουδαλικοὶ πύργοι τοῦ μεσαίωνος Κουσύ,
Πιερρεφόν καὶ Μοντφλερὺ καὶ τινες ἄλλοι,
ἐδέσποζον τῶν πεδιάδων καὶ τῶν λειμόνων,
αἵτινες τοὺς περιέβαλλον καὶ οὗς κατεπίε-
ζον διὰ τῆς ἰσχύος των.

Οὐδέποτε ἡ μεγάλη ἐκείνη ἀλήθεια, ὅτι
ὁ ἔρως καθιστᾷ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ καταλη-
φθέντας τυφλοὺς, δὲν ἡδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ
ἐντελέστερον ἢ ἐπὶ τοῦ Ροζενδάλ.

Ὁ Ροζενδάλ, ὁ ἰσχυρὸς οὗτος ἀνὴρ, εἶχεν
ὁ ἴδιος εἰσχωρήσει ἐν τῷ βίῳ του, τὸν θανά-
σιμον αὐτοῦ ἐχθρόν, τὴν γυναῖκα δηλαδὴ
ἐκείνην, ἥς ὤφειλε νὰ φοβῆται τὴν συναί-
σθησιν τῶν πρὸς αὐτὴν ἀδικιῶν του, τὴν
γυναῖκα, ἥς εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα καὶ
πάσας αὐτῆς τὰς ἐλπίδας καὶ ἀφῆκε τὴν
μητέρα της νὰ χαθῇ, βεβαρνημένην ὑπὸ τῆς
μνηστικακίας αὐτοῦ, καὶ τῶν περιφρονησέων
τῆς συνενόχου τοῦ μαρκησίας δ' Ἀρτάν.

Ἡ κρεολὸς ἐσκέπτετο προσέτι ἄλλο τι.
Καὶ διὰ τοῦτο κυρίως ἐμεῖδιά τὸ ἀπαίσιον
ἐκεῖνο μεῖδιμα.

Καθ' ἐκάστην ἀπῆντα τὸν Ρολάνδον δ'
Ἀρτάν.

Προσεκολλᾶτο εἰς τὰ βήματά της, ὡς ἡ
σκιά καὶ τὸν ἀπῆντα παντοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
της.

Τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας ἦδη, ὁ νεανίας δι-
ήρχετο παρὰ τῷ κόμητι Σουβίσκη, τῷ φί-
λῳ του· καὶ αἱ συχναὶ αὐτοῦ ἐπισκέψεις, δὲν
ἦσαν ἄνευ λόγου. Τὰ παράθυρα τοῦ κόμητος
ἔβλεπον τὸ μέγαρον τῆς κρεολοῦ.

Καὶ ὅτε ἡ Μαρία-Εὐαγγελία, ὁροσερὰ
μετὰ τὸν ὕπνον, περιβεβλημένη φιλαρέσκως
τὴν πρωινήν ἐνδυμασίαν της, ἔκαμνε τὴν
ἐπίσκεψίν της εἰς τὸ θερμὸν κήπιον, ὁ νεανίας
ἐστήριζετο ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι ἐξώστου με-
λαγχολικὸς καὶ σύννους, ἐκείνη ἔστατο τότε

ἐπὶ τοῦ μεγάλου παραθύρου, ἔρριπτε τὸ βλέμμα της ἐκεῖ, τὰ βλέμματά των συνήντωντο καὶ ἤρχιζε μακρόθεν ἡ σιωπηλὴ ἐκείνη συνεννόησις, ἥτις εἶναι εὐγλωττος καὶ καθαρὰ ἐν τῇ ἐννοίᾳ της, ὡς τὸ ὕδωρ τῶν πηγῶν.

Τὰ βλέμματα τοῦ Ρολάνδου ἐδήλουν σαφῶς :

«Φθίνω καὶ ἀπελπιζομαι μακράν σου».

Ἐκείνης δὲ τὰ βλέμματα ἔλεγον :

«Ἄς ἡδυνάμην νὰ πιστεύσω εἰς ὅ,τι λέγεις ! Διατί νὰ μὴ δύναμαι νὰ σὲ πιστεύσω ! Τί δύναται νὰ πληρώσῃ τὸ χωρίζον ἡμᾶς κενόν !»

Ἦτο ἄρνησις· ἀλλὰ τόσῳ μετρίῳφρων, τόσῳ ἐμφαίνουσα ἀπελπισίαν διὰ τοῦτο, σχεδὸν τόσῳ τρυφερά, ὥστε δύο ἢ τρεῖς ὥρας κατόπιν αἱ παρακλήσεις ἀνενοῦντο, ἀλλ' ἄλλως πως.

Ἐπιστολὴ, γεγραμμένη ἐπὶ εὐώδους χαρτοῦ ὑπὸ τοῦ Ρολάνδου, ἐκομίζετο εἰς τὸ μέγαρον.

Ἐν αὐτῇ τὴν ἰκέτευε νὰ τῷ χορηγήσῃ συνέντευξιν τινα, ἣν ἤρνετο μὲν ἐκείνη, ἀλλὰ τῇ ἐπαύριον, διὰ κινήματός τινος, διὰ μειδιάματος τῶν ἐρυθρῶν χειλέων της, μακράν τοῦ νὰ τὸν ἀπελπίζῃ, ἤναπτεν εἰς τὰς φλέβας τοῦ νέας ἐπιθυμίας καὶ τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος ἐλάμβανεν ἐν αὐτῷ νέας διαστάσεις.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία λοιπὸν ἐθριαμβεύει. Πᾶσαι αἱ ἐπιχειρήσεις αὐτῆς ἐπιτύγχανον.

Τὴν πρωίαν ἐκείνην ὁ Ρολάνδος τῇ εἶχεν ἀπευθύνει τὴν συνήθη παράκλησίν του, ἣν μεμαγευμένος ὑπὸ τοῦ κάλλους της τῇ ἐπεμπεν, ὡς οἱ εἰδωλολάτραι πρὸς τὸ εἰδωλὸν αὐτῶν.

Καὶ ἡ παράκλησις αὕτη ἐξέφραζε τὴν φορὰν ταύτην ἀποθάρρυνσιν καὶ ἀπελπισίαν μεγαλειτέραν τῆς συνήθους.

Τὴν εἶχε πρὸ ὀλίγου ἀναγνώσει ἐκ νέου καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πρὸ τῶν ποδῶν της.

Καὶ ἐπανελάμβανε τὰς περιεχομένας ἐν αὐτῇ γραμμάς, τὰς ἐκφράσεις ἐκείνας τῆς ἐνθέρμου λατρείας καρδίας, μὴ ἀπολεσάσης οὐδαμῶς τὸ ἄρωμα αὐτῆς καὶ ἐν ἡ οὐδὲν εἶχεν ἐξαντληθῇ ἡ πίστις καὶ τὸ γόητρον.

«Οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἀπήντησα, τῇ ἔλεγε, μεθυστικώτερον καὶ ἡδύτερον τοῦ προσώπου σου. Καὶ δὲν ζῶ, παρὰ διὰ νὰ σ' ἐνθυμοῦμαι· γνωρίζω μάλιστα τὸ ὄνομά σου, καὶ αἰσθάνομαι ἐν τούτοις ὅτι τὸ πεπρωμένον ἡμῶν εἶναι συνδεομένον καὶ οὐδὲν νὰ μᾶς χωρίσῃ δύναται. Διατί λοιπὸν μὲ ἀπωθεῖς ;»

Καὶ κατόπιν τῇ ἐξέθετε τὸ παράπονόν τῆς ἀσθενούσης ψυχῆς του.

«Ἐὰν δὲν μὲ εἰσακούσῃς σύ, ἥτις εἶσαι ἡ ζωὴ καὶ τὸ πᾶν μου, θέλω θέσθαι τέρμα εἰς βίον, ὃν οὔτε νὰ φωτίσῃς συγκατατίθεσαι, οὔτε νὰ κοσμήσῃς, χωρὶς, ποσῶς νὰ παρκαπονεθῶ, ναί, σοὶ τὸ ὁμνῶ, θ' ἀποθάνω. Διότι ὁ ἔρως αὐτός, τὸν ὅποιον ἀπογεύομαι ἀπλήστως ἐκάστην πρωίαν, ὁμοιάζει πρὸς ποτόν, περιέχον δηλητήριον ! Ἀφότου σὲ εἶδον, ἤννοησα ὅτι ἡ θὰ ἦσο δι' ἐμὲ ἡ μόνη χαρὰ μου, διαρκὴς καὶ ἀτελεύτητος, ἡ ἡ ἀπελπισία, ἡ σκοτεινὴ καὶ ἀνεπανόρθωτος, ἀπελ-

πησία, ἀπελπησία θανατηφόρος ! Λυπήσου με. Μαρία, δός μοι τὸν ἔρωτά σου, ὅς ἀγαπώμεθα ! Εἴσαι ἀγαθὴ, εἶμαι βέβαιος. Ὡς χάριν σοὶ ζητῶ μόνην μίαν λέξιν «εἰλθέ», καὶ θέτω πρὸ τῶν ποδῶν σου τὸ ὄνομα, τὸν ἔρωτά καὶ τὴν ζωὴν μου !»

Οἱ δάκτυλοί της συνεσφίγγοντο καὶ μάχη συνεκροτεῖτο ἐν αὐτῇ. Ἐδίσταζε μετὰ τοῦ μίσους αὐτῆς πρὸς τὴν μακρησίαν καὶ τοῦ οἴκτου, ὃν τῇ ἐνέπνεεν ὁ ὥρατος ὡς αὐτὴν ἐκείνος νεανίας, ὁ ἀθῶος τῶν ξένων ἐγκληματῶν καὶ ὅστις οὐδὲ κἂν ὑπώπτευε τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ὑψώθη καὶ τὸ εὐχρουν καὶ στοργύλον πρόσωπον τῆς Βαρβάρας ἐφάνη ὑπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ πολυτελοῦς καὶ βαρέως ὑφάσματος.

— Ὁ κύριος βαρόνος, ἀνήγγειλεν αὕτη.

ΙΘ'

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία συνέλεξε τὸ χαρτίον, τὸ ὅποιον εἶχε ἐπιτηδὲς ἀφίσει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ ἔκρυπεν εἰς τὸν κόλπον της.

Ἐπειτα ἡγήθη καὶ προβάσα δύο βήματα ἔτεινε τὸ μέτωπον αὐτῆς εἰς τὸν εἰσερχόμενον βαρόνον.

Τὰ ἔτη οὐδεμίαν μεταβολὴν ἐπέφερον ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Μαξίμου. Αἱ ὀλίγαι λευκανθεῖσαι ἐπὶ τῶν κροτάφων του τρίχες, ὁμοιάζον πολυεῖς τὸ ἀνδρικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ἔχον λευκὸν ἀλαμπές χρῶμα, καὶ ἀλαζονικὴν μὲν καὶ σκληρὰν κατὰ τι, φισιογνωμίαν ἀλλὰ νοήμονα καὶ λοπτοφυᾶ.

Εἶχε παρατηρήσει διὰ τοῦ βλέμματός του ἐκεῖνου, εἰς ὃ οὐδὲν διέφευγε, τὸ κίνημα τῆς κρεολῶ.

Τίς λοιπὸν ἡδύνατο νὰ γράψῃ πρὸς αὐτὴν τὴν ξένην ἣν οὐδεὶς ἐγνώριζεν, ἐν τῇ ἀχανεῖ ἐκείνῃ πόλει τῶν Παρισίων ;

— Δὲν μ' ἐπερίμενες ! τῇ εἶπε.

— Δηλαδὴ δὲν ἤλπιζα νὰ ἔλθῃτε ; ... εἰς τοιαύτην ὥραν.

— Καὶ παρετήρησα ὅτι ἀνεγίνωσκας ;

— Ναί.

— Ἐπιστολὴν ;

— Ἐπιστολὴν πράγματι !

Ἐλαβε τότε εἰς χεῖράς του, τὸ κομψὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ πρὸ ὀλίγου ἡ Μαρία ἀνεσκάλευε τὸ πῦρ, καὶ ἤρξατο ἀνακινῶν τὴν τέφραν ὡς φιλόσοφος ἀναζητῶν τοὺς λόγους δι' ὧν ἡδύνατο ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων του.

— Εἰξεύρεις, Μαρία, τῇ εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ κατεσκεύασε πυραμίδα ἐκ φλεγόμενων ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς ἐστίας, ὅτι εἶμαι ζηλότυπος ;

— Τοῦτο μὲ κολακεύει.

— Καὶ ὅτι, ἐπανελάβεν ὁ βαρόνος, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μοὶ ἐρεθίζει τὰ νεῦρα, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ὁμολογίας ἔρωτος.

— Τότε θὰ εἶπῃ τις ὅτι ἡ ἐνόχλησις αὐτῇ, εἶναι προαίσθημα . . .

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΤΟΝΥ

Η Γ Ε Ι Τ Ω Ν

Διήγημα FÉLIX FRANK

Ι'

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἐπανήρχετο καὶ ἡ Βέρθα δὲν εἶχε μάθῃ πρὸ τίνος καιροῦ τίποτε περὶ αὐτοῦ. Ἡ ἀγωνία της ὁσημέραι ἠϊζάνετο· φόβος κατ' ἄρχας μηδαμινός, κατόπιν ὅμως σπουδαιότερος καταστάς τὴν ἐτάραττε, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς της, ὅπως ἀποφεύγῃ τὰ θλιβερά προαισθήματα.

Συχνὰ ἦνοιγε τὸ παράθυρόν της καὶ παρετήρει τὰ νέφη, τὰ ὅποια διέτρεχον τὸν ὁρίζοντα, ἢ ἐν καιρῷ νυκτὸς τοὺς ἀστέρας, οἵτινες ἐφώτιζον τὸ στερεῶμα, ὡς νὰ ἐξήτει παρ' αὐτῶν ἀποκρίσιν, παρηγορίαν διὰ τὰς ἀμφιβόλους σκέψεις, αἵτινες κατέθλιβον τὴν καρδίαν της. Ἡ ζωὴ λοιπὸν καὶ ὁ ἔρως της θὰ παρήρχετο, καθὼς τὰ φεύγοντα νέφη ; Ἡ εὐτυχία της θὰ τῇ ὑπεμεῖδια αἰωνίως ἀπὸ μακράν, καθὼς οἱ σπινθηροβολοῦντες ἀστέρες ;

— Ὀνειροπόλει, Ὀνειροπόλει ! ἐψιθύριζεν ἡ Βαλερία θριαμβεύουσα ἐν τῇ ἐκδικήσει της, τὸ πουλὶ ἔφυγε καὶ στοιχηματίζω. ὅτι δὲν θὰ ξαναπεταῖξῃ πλέον ἀπὸ τὸ μέρος σου. Δὲν εἶνε καθ' ἡμέραν ἑορτὴ...

Τί ἔκαμνε λοιπὸν ὁ Ἰούλιος ; Ἐγραψεν ἐκτενὴ ἐπιστολὴν εἰς τὴν Βέρθαν τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξέως του ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἔπειτα, μετ' ὀλίγον χρόνον, δύο ἐτέρας ἐπιστολάς λίαν συντόμους κατόπιν... τίποτε, τίποτε !

Ὁ πατὴρ τοῦ Ἰουλίου εἶχε λάβῃ τὴν ἀπόφασίν του. Παρελθούσης τῆς πρώτης ὁργῆς ἡσθάνθη, ὅτι, ἂν ἐπανελάμβανε τὰς ἐπιπλήξεις, θὰ ἀπῆλπιζε τὸν υἱὸν του καὶ θὰ ὑπεκίνηει οὕτω οἰκογενειακὰς διενέξεις, σοβαρὸν κίνδυνον διὰ τὴν αὐθεντίαν καὶ τὰ σχέδια τοῦ παμπονήρου τούτου πατρός. Μετεχειρίσθη τὸ πᾶν, ὅπως καθυσχάσῃ τὸν Ἰούλιον, μετέβαλεν ὕψος, ἐδικαιολογήθη διὰ τὴν τραχεῖαν συμπεριφορὰν του καὶ τοῦ ἐξέθηκε τοὺς λόγους, οἵτινες τὸν παρεκίνησαν, τὰ σχέδια τὰ ὅποια εἶχε κατὰ νοῦν διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἀγαπημένου του υἱοῦ.

— Ἄς περιμένω ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰούλιος· ἡ ὁργὴ τοῦ πατρός μου παρήλθε καὶ θὰ μοὶ δώσῃ ἐπὶ τέλους τὴν συγκατάθεσίν του· θὰ ἐννοήσῃ πόσον ἀξίζει μία κόρη, ὅπως εἶνε ἡ προσφιλέα μου Βέρθα. Ἀτυχῆς μου φίλη ! Πρέπει νὰ τῆς γράψω αὐριον.

Τὴν ἐπομένην κατεκλίθη ἐκπληκτος, ὅτι δὲν ἔγραψε τίποτε.

— Δὲν μπορῶ νὰ συμμαζεύσω τὸν νοῦν μου.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐνδόμυχος δικαιολογία του.

Καὶ ἀληθῶς, ἡ ζωὴ αὕτη τῆς ἐξοχῆς, ἥτις τὸν κατέστησε φαιδρὸν καὶ τὸν ἐπανεφέρειν εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, αἱ διασκεδάσεις, οἱ μακρυνεῖς περιπαταί, αἱ ἀπασχολήσεις αὗται τοῦ σώματος, αἵτινες ζωογονοῦσι τὸ πνεῦμα, τὸν ἡμ-πόδιζον νὰ λογαριάζῃ τὰς ἡμέρας καὶ νὰ